

עפ"ת 24452/02/22 - גסאן עודה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 24452-02-22 עודה נ' מדינת ישראל 04 אפריל 2022

לפני: כבוד השופט אינאס סלאמה
המערער: גסאן עודה
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו בתיק תת"ע 12257-03-20 מיום 2.11.2021 בגדרה דחה בית משפט קמא את בקשת המערער לביטול פסק הדין אשר ניתן נגדו בהעדר התייצבות ביום 11.4.2021.
2. עסקינן בהודעת תשלום קנס בגין ביצוע עבירה נטענת של שליחת או קריאת מסרון כאשר הרכב בתנועה, זאת בניגוד לתקנה 28(ב)(1) (ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"). המערער אשר ביקש להישפט על הודעת תשלום הקנס הנ"ל (להלן גם: "הדו"ח"), שלח בקשה בדואר רשום על כך, וזו התקבלה על ידי משטרת ישראל בתאריך 11.3.2019.
3. דא עקא, כך טוען המערער, מבלי שקיבל כל הזמנה להתייצב למשפטו, קיבל מכתב מהמרכז לגביית קנסות בגין "דרישה נוספת לתשלום חוב", בו נדרש לשלם סך של 1,800 ₪, וכך נודע לו בעצם לראשונה על פסק הדין שניתן נגדו ביום 11.4.2021 (להלן: "פסק הדין").
4. בבקשה לביטול פסק הדין שהגיש המערער מיד לאחר מכן, אליה צורף תצהיר בהתאם לדרישת בית המשפט, טען המערער כי מעולם לא קיבל הודעה על מועד הדיון או הודעה על פסק הדין, עליו נודע לראשונה כאמור מהמכתב של המרכז לגביית קנסות. המערער אף טען לגופו של עניין, כי השוטר עורך הדו"ח לא יכול

היה להבחין באצבע ידו הימנית נוגעת בצג הטלפון. המערער ציין, כי הוא בעצמו הגיש את הבקשה להישפט, מאחר ולדיו, לא ביצע כל עבירה, וכי מגיע לו יומו בבית המשפט. הוא אף ציין, כי יש לו טענת התיישנות.

5. בהחלטתו מיום 2.11.2021 דחה בית המשפט קמא את הבקשה לביטול פסק הדין בהסתמך על כך כי הזימון לדיון "נמסר למי שגר עמו ומלאו לו 18 שנים, חתום על ידי המקבל והדוור מיום 28.10.20. בנסיבות אלה חלה חזקת מסירה והמסירה בוצעה כדין". בית המשפט קמא המשיך וציין, כי אף ההודעה על גזר הדין לא נמסרה בשל סירובו של המערער לקבלה. אף לגופו של עניין, נטען כי טענות המערער נטענו בעלמא מבלי שהונחה תשתית ראייתית להוכחתן. אשר להתיישנות, קבע בית המשפט קמא, כי "בעניינו, מטופס אישור המסירה במערכת עולה כי הודעת תשלום הקנס ניתנה ביום האירוע, 19.2.19, והמבקש סירב לחתום עליה, כך שטענת ההתיישנות נדחית".

6. המערער מאן להשלים עם החלטת בית המשפט קמא. בהודעת הערעור חזר על טענותיו כפי שנטענו לפני בית המשפט קמא. המערער שוב מעלה טענת ההתיישנות, שוב חוזר ומצהיר כי לא קיבל את ההודעה על מועד הדיון ואת ההודעה על פסק הדין שניתן נגדו וכי למד עליהם לאחר משלוח הדרישה מהמרכז לגביית קנסות. המערער מכחיש את הנטען בחלק מאישורי המסירה כי סירב לקבל דבר דואר. הוא אף הכחיש כי מתגורר עמו אדם ("גבר או אישה העונים לשם טוהא/סוהא"), לא רק בביתו, אלא בכל הבניין בו התגורר.

7. ב"כ המשיבה התנגד לערעור וציין תחילה, כי הערעור הוגש בחלוף המועד החוקי ומשכך דינו דחייה על הסף. אף לגופו של עניין, דין הערעור להידחות, שכן בשים לב לחזקת המסירה, שעה שקיים אישור מסירה לפיו הזימון לדיון נשלח לכתובתו של המערער וכאשר אף גזר הדין נשלח לאותה הכתובת והוא סירב לקבלו, הרי שמתקיימת מסירה כדין. מה עוד, לדיו "אני לא חושב שעובד הדואר לא ירשום סתם שהמציא לו את הזימון". לעניין ההתיישנות טען ב"כ המשיבה, כי על פי סעיף 230 לחסד"פ יש לשלוח הזמנה למשפט תוך שנה מיום קבלת ההודעה על הרצון להישפט ולא מיום ביצוע העבירה. "גם בעניין עיוות דין, ניתן קנס מידתי וסביר", במיוחד נוכח עברו של המערער.

דיון והכרעה

8. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על נספחיה ולטענות הצדדים לפניי, ולאחר שעיינתי בתיק אשר

התנהל לפני בית המשפט קמא, נחה דעתי כי דין הערעור להתקבל.

9. בהתאם לסעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **"החסד"פ**), אדם אשר קיבל הודעת תשלום קנס יכול להודיע על רצונו להישפט בתוך 90 ימים מהיום שההודעה הומצאה לו. משהודיע על רצונו להישפט, **תשלוח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו** (סעיף 230 לחסד"פ).

10. בענייננו, הודיע המערער על רצונו להישפט ביום 6.3.2019 והודעתו זו התקבלה באגף התנועה של המשטרה ביום 11.3.2019. והנה, המסמך הראשון שמונח לפניי לעניין משלוח הזמנה למערער, הינו כתב האישום שהוגש לבית המשפט קמא ביום 27.3.2020 ואושר על ידי תובע בתאריך 26.3.2020. אין בתיק שלפניי ואין בתיק של בית המשפט קמא כל אינדיקציה כי הזמנה למשפט נשלחה לפני המועדים האמורים, קרי- בפרק הזמן של שנה המצוין בסעיף 230 לחסד"פ. בכגון דא, אין נפקא מינה למועד קבלת הודעת תשלום הקנס המקורית על ידי המערער (19.2.19), שכן, מועד זה אינו מתייחס להזמנה לדין אשר אמורה להשתכלל לאחר ההודעה על רצונו של המערער להישפט. בנסיבות אלה, טענתו של המערער בדבר התיישנות ההליך אינה מופרכת ונדמה שאך מטעם זה היה על בית המשפט לתת לו את יומו ולבטל את פסק הדין שניתן בהעדר, על מנת שניתן יהיה לברר את טענת ההתיישנות לגופה.

11. לא זו אף זו, נדמה כי טענותיו של המערער לעניין אי קבלת הזימונים אף הן לא נסתרו, וגם בכך יש כדי להטות את הכף אל עבר ביטול פסק הדין שניתן בהעדר.

תחילה, באשר לזימון הראשון למשפטו. בעניין זה, הוצג בבית המשפט קמא אישור מסירה עם "מען בלתי מספיק". מסיבה זו כנראה, נדחה המשפט ליום 11.4.2021. זימון לתאריך זה נמסר כביכול לבן משפחה אשר מתגורר עם המערער בשם "טוהא" או "סוהא". המערער מכחיש בתוקף כי מתגורר עמו אדם בשם הזה או אף בבניין בו התגורר.

פסק הדין ניתן בהעדר ביום 11.4.2021 ובאישור המסירה לגבי צוין "סרב לקבל - הודבק אומיה". לא הובהר מי זאת אומיה. מכל מקום, ברי כי לא המערער הוא ש"סירב". המערער שב וטוען כי מעולם לא סירב לקבל דבר דואר בעניין זה.

הספקות שמעורר המערער לעניין המסירה, הן באשר לזימון למשפט והן באשר להודעה על פסק הדין, לא נסתרו, ובדיון שהתקיים לפניי אף התרשמתי כי מדובר בטיעונים אותנטיים ולא בהכחות סתמיות מצדו של המערער.

12. יתרה מכך, ב"כ המשיבה טען כי הערעור הוגש באיחור ועל כן דינו דחייה על הסף. זאת משהוצג אישור מסירה מתאריך 2.11.2021 עליו חתום המערער. המערער אינו מכחיש חתימתו על אישור זה, אך הוא טוען כי הוא לא קיבל את החלטת בית המשפט אשר דחתה את בקשתו לביטול פסק הדין וכלשונו: "לגבי הזמן, עד שבדקתי באינטרנט, אחרי המכתב הזה הגשתי ערעור". דבריו אלה של המערער אכן מחזקים את הרושם האמין שהותיר לעניין טענותיו בדבר הזימונים השונים, שכן עיון בתיק בית המשפט קמא מגלה כי אישור המסירה מיום 2.11.2021 אינו מתייחס להחלטה הסופית של בית המשפט קמא, אלא להחלטת ביניים מיום 20.10.2021 בה התבקשה תגובת המאשימה לבקשה לביטול פסק הדין. את ההחלטה עצמה מיום 2.11.2021 המערער לא קיבל באמצעות הדואר, שכן על פי תיק בית המשפט קמא, באישור המסירה צוין כי המערער "עזב", כך שבעצם טענתו כי ידע על ההחלטה מהמרשתת לאחר שבדק בעצמו, אף היא לא נסתרה (לציין כי בתיק מופיעה שליחה נוספת של המסמכים, אלא שאישור מסירה טרם חזר). מכאן, שלא ניתן לקבוע כי הערעור הוגש בחלוף הזמן החוקי לכך.

13. בשים לב לאמור, מתייטר הצורך לדון בטענות לעניין החשש מפני עיוות דין, נוכח טענות המערער לגופו של עניין, שכן הינני סבור כי ראוי היה לבטל את פסק הדין שניתן בהעדר המערער, בשל טענת ההתיישנות ובשל הספקות לעניין הזימון.

14. השורה התחתונה מכל האמור היא, **שדין הערעור להתקבל.**

15. החלטת בית המשפט קמא מיום 2.11.2021 מבוטלת וכך גם פסק הדין שניתן בהעדר המערער ביום 11.4.2021.

16. התיק מוחזר לבית המשפט קמא משלב ההקראה על מנת שייקבע דיון אליו יוזמן המערער.

תשומת לב מזכירות בית המשפט לכתובתו של המערער כפי שנמסרה בישיבה מיום 14.3.2022, קרי:

כפר יאסיף, ת.ד 1040.

17. מזכירות בית המשפט תשלח פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, ג' ניסן תשפ"ב, 04 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.